

MỘT SỐ VẤN ĐỀ VỀ PHƯƠNG LƯỢC TRUYỀN GIÁO

*“Hãy trách phạt những kẻ này, là kẻ trù trù,
hãy cứu vớt những kẻ kia, rút họ ra khỏi lửa;
còn đối với kẻ khác, hãy có lòng thương lẫn với sợ,
ghét cả đến cái áo bị xác thối làm ô uế.”*
(Giu. 1:22-23)

Mỗi Hội Thánh Địa Phương đều phải đối diện với vấn đề chọn phương thức và chiến lược truyền giáo cho mình. Nhìn chung, việc chọn phương thức truyền giáo có thể dựa vào xu hướng truyền thống, điều kiện đặc thù của cộng đồng, thế mạnh của Hội Thánh,...

Phương thức truyền giáo có thể chọn lựa và thay đổi với sự thay đổi “vô hại” cập theo trong kết quả truyền giáo nhưng đối với chiến lược truyền giáo thì khác hẳn: Trong khi việc chọn chiến lược truyền giáo hợp Kinh Thánh góp phần tôn vinh hiển Đức Chúa Trời và cứu tội nhân, việc chọn chiến lược truyền giáo phi, phản Kinh Thánh sẽ dẫn đến những sự bất cập hết sức “tai hại” dầu rằng về “kết quả” (nếu có thể gọi như thế) trông có vẻ như là vĩ đại!

1. Phương Thức Truyền Giáo

(1) Phân Loại Trên Phương Diện Tính Chất

Về cấu trúc loại hình, truyền thống truyền giáo của Hội Thánh cho thấy có ba loại hình khác nhau: Truyền Giáo Chính Thống (Pulpit Evangelism), Truyền Giáo Tự Phát (Passive Evangelism), và Truyền Giáo Tự Giác (Aggressive Planned Evangelism).

a. Truyền Giáo Chính Thống (Pulpit Evangelism)

“Ta ở trước mặt Đức Chúa Trời và trước mặt Đức Chúa Jêsus Christ là Đấng sẽ đoán xét kẻ sống và kẻ chết, nhân sự đến của Ngài và nước Ngài mà răn bảo con rằng: ²hãy giảng đạo, cố khuyên, bất luận gặp thời hay không gặp thời, hãy đem lòng rất nhịn nhục mà bẻ trách, nài khuyên, sửa trị, cứ dạy dỗ chẳng thôi. ³Vì sẽ có một thời kia, người ta không chịu nghe đạo lành; nhưng vì họ ham nghe những lời êm tai, theo tư dục mà nhóm họp các giáo sư xung quanh mình, ⁴bịt tai không nghe lẽ thật, mà xây hướng về chuyện huyền. ⁵Nhưng con, phải có tiết độ trong mọi sự, hãy chịu cực khổ, làm việc của người giảng Tin lành, mọi phận sự về chức vụ con phải làm cho đầy đủ” (2Ti. 4:1-5)

Gọi là “Truyền Giáo Chính Thống” để nhấn mạnh tính chất đòi hỏi chính thức của Kinh Thánh đối với phương thức truyền giáo này, truyền giáo từ bục giảng của Hội Thánh. Timôthê vốn được phong lập làm Mục Sư, và đoạn văn Kinh Thánh này dạy một cách rõ ràng rằng một trong các phận

sự của chức trách này là hoạt động truyền giáo mà việc rao giảng Tin Lành từ bục giảng là chính. Đoạn văn Kinh Thánh này phải được xem như luận điểm căn bản cho phạm sự truyền giáo của người Mục Sư cũng như cho hoạt động truyền giáo của Hội Thánh.

Truyền giáo từ bục giảng là rao sứ điệp truyền Tin Lành của Kinh Thánh từ bục giảng của Hội Thánh cho một nhóm người (bằng lòng nghe sứ điệp Tin Lành rao ra từ bục giảng của Hội Thánh, họ có thể là số người đông hoặc không đông lắm). Đặc điểm của phương thức này là, giữa khi phương án truyền giáo này được thực hiện, không có sự can thiệp của bất cứ hình thức chứng đạo nào khác đối với thính giả. Tại đây, sứ điệp Kinh Thánh được sứ giả của Đức Chúa Trời rao ra, phải được tác động trực tiếp và nghiêm túc trên tâm trí của từng cá nhân người nghe, mỗi cá nhân có phạm sự đáp ứng đầy đủ với sứ điệp của Đức Chúa Trời gửi đến cho họ qua diễn giả là sứ giả của Ngài.

b. Truyền Giáo Tự Phát (Passive Evangelism)

“¹⁴Vì tình yêu thương của Đấng Christ cảm động chúng tôi, và chúng tôi tưởng rằng nếu có một người chết vì mọi người, thì mọi người đều chết, ¹⁵lại Ngài đã chết vì mọi người, hầu cho những kẻ còn sống không vì chính mình mà sống nữa, nhưng sống vì Đấng đã chết và sống lại cho mình” (2Cô. 5:14-15)

Gọi là “Truyền Giáo Tự Phát” để nhấn mạnh tính chất thôi thúc nội tại có thật trong lòng người tin về động cơ trong sáng muốn cho người ở gần mình cũng có được sự cứu rỗi trong và qua Đức Chúa Jêsus Christ như mình. Cơ Đốc Nhân là người đang kinh nghiệm sự đổi mới (Sv. 2Cô. 5:17), họ không thể cầm giữ Tin Lành cho riêng mình được mà cần phải chia sẻ ra (Sv. 1Cô. 9:16) trong động cơ yêu thương tội nhân và tận hiến cho Đức Chúa Trời (Sv. Côl. 1:28; Gal. 2:20).

Đặc điểm của phương thức này là sự nỗ lực tích cực của một cá nhân dành cho người thuộc trong phạm vi tương tác cố hữu hoặc khả hữu, có phương tiện, tác nhân hỗ trợ hoặc không có phương tiện, tác nhân hỗ trợ. Trong thực tiễn, phương thức này được gọi là “Cá Nhân Chứng Đạo” (chỉ về nỗ lực truyền giáo của một cá nhân dành cho một hay nhiều cá nhân khác; dầu vậy, “cá nhân chứng đạo” vừa có thể mang tính chất tự phát như đang đề cập, vừa có thể mang tính chất tự giác như sẽ được đề cập trong phần sau đây).

c. Truyền Giáo Tự Giác (Aggressive Planned Evangelism)

“³⁴Đoạn, Ngài kêu dân chúng và môn đồ, mà phán rằng: Nếu ai muốn theo Ta, phải liêu mình, vác thập tự giá mình mà theo Ta. ³⁵Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất; còn ai vì có Ta và đạo Tin lành mà mất sự sống, thì sẽ cứu. ³⁶Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình,

thì có ích gì? ³⁷ Hay là có người nào lấy chi mà đổi linh hồn mình ư? ³⁸ Vì giữa dòng đời gian dâm tội lỗi này, hễ ai hổ thẹn về ta và đạo Ta, thì Con Người sẽ hổ thẹn về kẻ ấy, khi ngự trong sự vinh hiển của Cha Ngài mà đến với các thiên sứ thánh” (Mác 8:34-38)

Gọi là “Truyền Giáo Tự Giác” để nhấn mạnh tính chất kế hoạch hóa của phương thức truyền giáo này, cho dầu đó là nỗ lực của một cá nhân, nhiều cá nhân, hay của cả cộng đồng Hội Thánh, Cơ Quan, ... “Truyền Giáo Tự Giác” có thể có qui mô từ rất nhỏ (một cá nhân dành cho một cá nhân, “one on one”) cho đến rất lớn (nỗ lực truyền giáo của nhà truyền giáo dành cho một quốc gia, một lục địa, ...)¹.

Đặc điểm của phương thức này ở chỗ phân sự truyền giáo, nhu cầu truyền giáo, và phương thức truyền giáo được nhận thức và lên kế hoạch minh bạch. Theo bản chất, “Truyền Giáo Tự Giác” không những mang tính chất “tổ chức” như vừa kể mà còn mang tính chất “tấn công” và “cách mạng” nữa². “Truyền Giáo Tự Giác” chấp nhận giá phải trả cho việc tranh đoạt linh hồn tội nhân về cho Đức Chúa Trời, và trong suốt trong sứ điệp Tin Lành của mình là điều vốn mang tính chất thay đổi toàn bộ hệ thống thế gian (world system, Sv. Êph. 6:12)

(2) Phân Loại Trên Phương Diện Hình Thức

Về hình thức của các phương thức truyền giáo, có một sự đa dạng phong phú (mà cũng có thể là phức tạp) trong xã hội ngày nay. Hiệu quả phổ biến và phi thường của các phương tiện truyền thông đại chúng giúp cho người ta dễ dàng đến gần với nhau và cũng từ đó mà dễ dàng thỏa hiệp. Khi không giữ được thái độ hợp Kinh Thánh của tấm lòng (Sv. 1Cô. 7:31) để theo đuổi kỹ thuật, dầu là kỹ thuật truyền giáo, nguy cơ về việc Hội Thánh thỏa hiệp với thế gian là có thật.

Mỗi hình thức của các phương thức truyền giáo đều có những điểm mạnh và yếu riêng. Tùy trên đặc điểm của mỗi Hội Thánh, một phương thức đặc dụng ở Hội Thánh này có thể không thể được chọn lựa tại một Hội Thánh kế cận. Những vấn đề như “phương thức nào”, “lúc nào”, “như thế nào”, ... luôn luôn phải là những tiêu chí để tra xét để chọn lựa các phương thức truyền giáo. Một số phương thức truyền giáo phổ biến (cũng còn được gọi là “truyền giảng”) có thể được kể đến như sau.

1. Truyền Giảng Thường Kỳ (Evangelistic Preaching)

1 “Truyền Giáo Tự Giác” là một đề tài thú vị, trong đó tính chất và qui mô là những phạm trù đan xen nhau tạo ra các biến tướng phức hợp trong thực tiễn truyền giáo, dẫn đến việc thực sự mở rộng Vương Quốc Đức Chúa Trời cũng có mà làm cho Vương Quốc Đức Chúa Trời bị ô nhiễm bằng “ăn điển rẻ tiền”, “tin lành rẻ tiền” cũng có. Hãy thử làm một phép so sánh để thấy cho được “cái còn có” chứ không chỉ nên quá bị cuốn hút vào “cái đã có hoặc đang có” bất kể là những sự ấy “hoành tráng” ra sao (Sv. 1Cô. 3:9-15). Chỉ cần nhìn vào ABWE, <<http://www.abwe.org/>> (1927-) để so sánh với BGEA, <<http://www.billygraham.org/default.asp>>, (1950-) cũng đủ khiến cho chúng ta cảm thấy rùng mình về những gì đã, đang và sẽ diễn ra trên thế giới kể từ thoái trào của BGEA trở về sau.

2 Tất nhiên là cả ba phương thức truyền giáo được đề cập đến trong phần này đều có tính “tổ chức”, “tấn công”, và “cách mạng” (Sv. Êph. 6:10-20) nhưng vấn đề ở đây là đặc điểm nổi bật của mỗi phương thức là gì.

Cũng còn được gọi là “Truyền Giảng Định Kỳ”, nói về những buổi truyền giảng đã được lên kế hoạch theo lịch trình sinh hoạt hàng tháng của Hội Thánh. Đây là những buổi truyền giảng từ bục giảng của Hội Thánh, thuộc loại hình “Truyền Giáo Chính Thống” đã được đề cập ở trên.

2. Truyền Giảng Cập Kỳ (Mass Evangelism)

Cũng còn được gọi là “Truyền Giảng Bất Thường”. Khi gặp điều kiện thuận lợi, một hoặc nhiều Hội Thánh có thể liên kết để tổ chức các buổi truyền giảng bất thường được tổ chức ngoài trời, có số đông người tham dự. “Truyền Giảng Bất Thường” thường được tổ chức như những cơ hội truyền giáo đặc biệt theo các sự kiện đặc biệt hàng năm. Phương thức truyền giảng này thuộc loại hình “Truyền Giáo Tự Giác” và có thể diễn ra theo cách đơn lập, liên kết, hay hợp tác, hỗ trợ,...

3. Truyền Giảng Chiến Dịch (Church Evangelistic Crusades)

Phương thức truyền giáo này cũng là một biến tướng của loại hình “Truyền Giáo Tự Giác” để đáp ứng với một nhu cầu thực tiễn nào đó³. “Truyền Giảng Chiến Dịch” có thể vừa diễn ra bên trong Hội Thánh vừa diễn ra bên ngoài cộng đồng dân cư, bằng nhiều buổi truyền giảng liên tiếp nhau trong một khoảng thời gian nhất định.

4. Cá Nhân Chứng Đạo (Personal Evangelism)

Phương thức “Cá Nhân Chứng Đạo” có thể thuộc loại hình “Truyền Giáo Tự Phát” mà cũng có thể thuộc loại hình “Truyền Giáo Tự Giác”; là như thế nào thì còn tùy ở tính chất tổ chức cụ thể. Hội Thánh không thể để thiếu phương thức truyền giáo này được. Cuộc tranh đoạt linh hồn tội nhân về cho Đức Chúa Trời là một bộ phận của trận chiến thuộc linh trên qui mô toàn cầu với tầm nhìn mạt thế mà mọi thực thể thuộc linh Cơ Đốc phải dự phần (Sv. Ma. 24:11; 28:18-20). “Cá Nhân Chứng Đạo” phải trở thành nếp sống của mọi Cơ Đốc Nhân bất kể mức sống của họ ra sao (Sv. 1 Cô. 9:16).

5. Khuyến Giáo (Evangelistic Counseling)

“Khuyến Giáo” nói về mọi hình thức khuyên bảo theo sự dạy dỗ của Kinh Thánh đối với người chưa tin. Phương thức truyền giáo này thuộc loại hình “Truyền Giáo Tự Phát” hay “Truyền Giáo Tự Giác” là tùy vào việc nó đã được diễn ra như thế nào. “Khuyến Giáo” là một phương thức hoạt động đặc dụng cho việc truyền giáo và giúp thấy được các Cơ Đốc Nhân sống yêu thương ra sao (Mác 12:30-31).

6. Truyền Giảng Trong Trường Chúa Nhật (Sunday School Evangelism)

“Truyền Giảng Trong Trường Chúa Nhật” là phương thức truyền giáo với

3 Chẳng hạn, để dọn đường cho việc mở một Hội Thánh mới, để phản công lại sự xâm hại của một tà giáo, phiếm giáo,... trong cộng đồng đối với Hội Thánh.

các lớp Kinh Thánh thuộc hệ thống Trường Chúa Nhật của Hội Thánh. Việc dạy Kinh Thánh theo phương hướng truyền giáo trong các lớp học này tỏ ra rất hiệu quả trong việc giúp cho các học viên trước tuổi thanh niên, và ngay cả các thân hữu chưa tiếp nhận Chúa của họ, nhận thức được nhu cầu cá nhân về sự cứu rỗi, ăn năn tội và tiếp nhận Đức Chúa Jêsus làm Chúa và Cứu Chúa của đời sống mình. Phương thức truyền giáo này thuộc hình thái “Truyền Giáo Tự Giác”.

7. Truyền Giảng Trong Các Nhóm Học Kinh Thánh (Evangelistic Bible Study)

“Truyền Giảng Trong Các Nhóm Học Kinh Thánh” cũng là một hình thái “Truyền Giáo Tự Giác”. Với phương thức này học viên trước tuổi thanh niên cùng với các thân hữu của họ sẽ được giới thiệu về Tin Lành cứu rỗi trong Đức Chúa Jêsus Christ và sẽ tiếp nhận Ngài làm Chúa và Cứu Chúa của đời sống mình.

8. Truyền Giảng Bằng Sinh Hoạt Đề Tài (Inquirers Study Groups)

Đây cũng là một phương thức thuộc hình thái “Truyền Giáo Tự Giác” qua sinh hoạt thảo luận về các đề tài được các đối tượng quan tâm. Phương thức “Truyền Giảng Bằng Sinh Hoạt Đề Tài” sẽ không chú trọng vào việc rao ra sứ điệp Tin Lành cách tỏ tường mà chú trọng vào việc thể hiện phong cách Tin Lành ưu việt của thế giới Cơ Đốc khiến tạo ấn tượng sâu sắc trên các đối tượng tham dự, mở ra cơ hội để có thể tiếp tục chinh phục họ cho Đức Chúa Trời bằng các phương thức truyền giáo thích hợp và thỏa đáng khác.

9. Truyền Giảng Bằng Sinh Hoạt Giao Lưu (Entertainment)

“Truyền Giảng Bằng Sinh Hoạt Giao Lưu” mà chủ yếu là các hình thức giao lưu văn hóa với các đối tượng trong cộng đồng là một hình thái “Truyền Giáo Tự Giác” để qua đó các đối tượng tham dự, và cả cộng đồng nữa, có được ấn tượng tốt đối với Tin Lành và Cơ Đốc Nhân, mở ra cơ hội để có thể tiếp tục chinh phục họ cho Đức Chúa Trời bằng các phương thức truyền giáo thích hợp và thỏa đáng khác.

10. Truyền Giáo Bằng Văn Hóa Phẩm Cơ Đốc (Literature Evangelism)

“Truyền Giáo Bằng Văn Hóa Phẩm Cơ Đốc” thuộc hình thái “Truyền Giáo Tự Giác”, là một nỗ lực giới thiệu Tin Lành cho người chưa tin bằng văn phẩm mà chủ yếu là ấn phẩm. Phương thức truyền giáo này cần được thực hiện phối hợp với phương thức “Cá Nhân Chứng Đạo” và các phương thức khác nữa mới có hiệu quả cao được.

2. Chiến Lược Truyền Giáo

Trong thực tiễn Hội Thánh, khái niệm “chiến lược truyền giáo” (evangelism strategy) ít khi được đề cập đến một cách có cân nhắc, và điều đó đã trở nên bất lợi cho sự lãnh

manh của Hội Thánh. Một chiến lược truyền giáo giúp trình bày sứ điệp Tin Lành hợp Kinh Thánh hoàn toàn khác với một chiến lược truyền giáo không giúp trình bày sứ điệp Tin Lành hợp Kinh Thánh khiến vẽ ra “một Jêsus khác”, tạo nên “một Thánh Linh khác”, đem lại “một Tin Lành khác” (Sv. 2Cô. 11:4).

Chiến lược truyền giáo nói về cách nhận thức Tin Lành của Đức Chúa Trời trong và qua Đức Chúa Jêsus Christ theo sự khai thị của Kinh Thánh. Xuất phát từ cùng một Kinh Thánh, cùng một Tin Lành cứu rỗi trong và qua Đức Chúa Jêsus Christ, cùng một Đức Chúa Trời nhưng không phải tất cả mọi người đều nhìn nhận các phạm trù ấy cùng một cách giống nhau. Có thể nêu ra hai cách nhìn nhận khác nhau như hiện có trong thực tiễn truyền giáo của Hội Thánh:

(1) Chiến Lược Truyền Giáo Theo Truyền Thống: “Truyền Giáo Theo Chương Trình” (Programmatic Evangelism)

Cách nhìn nhận truyền thống về Tin Lành cứu rỗi trong và qua Đức Chúa Jêsus Christ về đại thể nhấn mạnh trên các vấn đề giáo lý thuộc các phạm trù giáo lý Kinh Thánh sau đây trong hoạt động truyền giáo của Hội Thánh:

- (i) Giáo lý Kinh Thánh về Kinh Thánh (“Thánh Kinh Luận”, Bibliology)
- (ii) Giáo lý Kinh Thánh về Đức Chúa Trời (“Thượng Đế Luận”, Theology Proper)
- (iii) Giáo lý Kinh Thánh về nhân loại và về tội lỗi của con người (“Tội Luận”, Hamartiology)
- (iv) Giáo lý Kinh Thánh về sự cứu rỗi trong Đức Chúa Jêsus Christ (“Cứu Thục Luận”, Soteriology)
- (v) Giáo lý Kinh Thánh về Chúa Cứu Thế Jêsus (“Cứu Thế Luận”, Christology)
- (vi) Giáo lý Kinh Thánh về đời sống tăng trưởng (“Tăng Trưởng Luận”, Zoeology)
- (vii) Giáo lý Kinh Thánh về Đức Thánh Linh (“Thánh Linh Luận”, Pneumatology)
- (viii) Giáo lý Kinh Thánh về Hội Thánh (“Hội Thánh Luận”, Ecclesiology)
- (ix) Giáo lý về các việc đời sau (“Lai thế Luận”, Eschatology)

Tất nhiên, chiến lược truyền giáo truyền thống đề cập và tôn trọng một cách nghiêm túc đến mọi giáo lý Kinh Thánh có liên quan trong hoạt động truyền giáo của mình và các giáo lý Kinh Thánh nêu trên chỉ là những phạm vi giáo lý thường được đề cập nhất để giúp rao ra sứ điệp Tin Lành hợp Kinh Thánh.

(2) Chiến Lược Truyền Giáo Theo John Wimber⁴: “Truyền Giáo Quyền năng”

⁴ John Wimber sinh năm 1934, chết ngày 17. 11. 1997. John Wimber là người sáng lập Liên Hữu Thế Giới Các Hội Thánh Vườn Nho (International Association of Vineyard Churches), là tác giả của “Truyền Giáo Quyền Năng” (“Power Evangelism”, San Francisco: Harper & Row, 1986. ISBN 0340561270)

(Power Evangelism).

Trong hoạt động truyền giáo của mình, John Wimber và những người theo John Wimber từ trước đến nay đều nhấn mạnh trên một số điểm “giáo lý”⁵ nhất định để rao giảng “tin lành”⁶:

- (i) Hết sức nhấn mạnh tính đối kháng giữa Đức Chúa Jêsus Christ và Satan trong khi Ngài thi hành chức vụ mình trên thế gian.
- (ii) Đòi hỏi người ta ngày nay phải cố công, gắng sức bắt chước Đức Chúa Jêsus và các vị Sứ Đồ dưới thời của Ngài (trong những việc mà John Wimber muốn người ta phải bắt chước).
- (iii) Sử dụng Ma. 10 như cơ sở lý luận bao quát cho giáo lý sai phái trên tất cả những người hầu việc Đức Chúa Trời ngày nay (và lấy Ma 28:18-20 làm chứng văn cho lập luận này).
- (iv) Lấy các ân tứ mang tính chất dấu hiệu (sign gifts) dưới thời Công Vụ Các Sứ Đồ làm thước đo và mục đích theo đuổi cho sự “tăng trưởng thuộc linh”.
- (v) Dạy rằng Đức Chúa Trời ban ân tứ chữa lành “để các thánh đồ được trọn vẹn về công việc của chức dịch và sự gây dựng thân thể Đấng Christ” (Êph. 4:12).
- (vi) Dạy rằng việc mắc bệnh tật, gặp hoạn nạn,... là bằng chứng của đời sống bị rửa sả.
- (vii) Dạy rằng Đức Chúa Trời hứa phước hạnh, lành mạnh, thịnh vượng cho người được cứu.

Nhìn chung, cách mà John Wimber nhìn nhận về truyền giáo, chữa lành, Hội Thánh, trận chiến thuộc linh (và hầu như tất cả mọi sự khác trong Kinh Thánh) đều xoay quanh trên cách mà Wimber hiểu về Vương Quốc Đức Chúa Trời, và (rủi thay) có không ít người Tin Lành vốn có lập trường chính thống cũng vui vẻ chấp nhận.

Chịu ảnh hưởng của George Eldon Ladd⁷, Wimber tin tưởng rằng Vương Quốc Đức Chúa Trời đang lộ dạng ở phía chân trời và đang tranh chiến với Quý quốc của Satan. Chúng ta sẽ được ở trong sự đắc thắng khai hoàn của Vương Quốc nhờ vào công nghiệp then chốt mà Đức Chúa Jêsus Christ đã hoàn thành tại thập tự giá. Tuy nhiên, trong thời gian từ nay cho đến ngày ấy, mọi tín hữu đều

5 Chỉ một số điểm mà họ cho rằng đó là giáo lý hợp Kinh Thánh.

6 Đây chỉ là sự tóm tắt để nêu bật các trọng điểm của "Power Evangelism" mà John Wimber giảng dạy, nhằm nêu lên sự khác biệt trong chiến lược "truyền giáo" của John Wimber với chiến lược truyền giáo theo truyền thống Tin Lành. Để có thể luận chân giả một cách trung thực về sự trình bày này, xin trực tiếp nghiên cứu "Power Evangelism" của John Wimber trong sự đối chiếu với "Charismatic Chaos" của John F. MacArthur, Jr. (Zondervan Publishing House, 1992).

7 George Eldon Ladd (1911–1982) vốn là một Mục Sư BápTít và là giáo sư thần học Tân Ước và phân kinh Tân Ước tại Thần Học Viện Fuller ở Pasadena, California. Ladd là một người nổi tiếng, người ủng hộ cho lập trường Tiền Thiên Niên, và Ladd thường bị phê phán về quan điểm Thần Học Định Kỳ của mình. Các bài viết của George Eldon Ladd về Vương Quốc Đức Chúa Trời đã trở thành nền tảng cho lập trường "Thần Học Vương Quốc" (Kingdom theology).

có phận sự phải tích cực dự phần vào cuộc tranh chiến để dẫn đến sự đắc thắng của Vương Quốc, phải luôn nhận thức được rằng mình đang ở trong thế trận sinh tử (hoặc mất, hoặc còn) với qui quốc của Satan.

Theo Wimber, chính vì cuộc chiến với Satan là một phần thiết yếu để Vương Quốc Đức Chúa Trời được đến mà “dấu kỳ, phép lạ” phải hiện diện. Ngày xưa, “dấu kỳ, phép lạ” chứng thực cho Đức Chúa Jê-sus và các Sứ Đồ của Ngài, ngày nay “dấu kỳ, phép lạ” vẫn còn cần thiết cho sự bày tỏ Vương Quốc và quyền năng trong Vương Quốc.

Cũng chính vì một tính chất tương tự như vậy mà “dấu kỳ, phép lạ” đảm nhiệm luôn vai trò biện giáo (apologetic function) cho “tin lành”, và việc tạo ra sự biến cải niềm tin (conversion) của người chưa tin trong hoạt động truyền giáo của Hội Thánh hiện nay phải được “dấu kỳ, phép lạ” cặp theo (bao gồm cả việc đuổi quỷ, chữa lành, và nói tiên tri). Theo Wimber, “dấu kỳ, phép lạ” là tất yếu trong truyền giáo hiện nay để đáp ứng yêu cầu của cuộc tranh chiến giữa Vương Quốc của Đức Chúa Trời và qui quốc của Satan, “dấu kỳ, phép lạ” phải là qui chuẩn cho hoạt động truyền giáo. Luận đề trung tâm trong tư tưởng của John Wimber là: Nếu chúng ta muốn Hội Thánh có được sự tăng trưởng triệt để, chúng ta phải làm y như Đức Chúa Jê-sus đã từng làm (và Đức Chúa Jê-sus đã trao quyền ấy cho Hội Thánh qua sự trung gian của các Sứ Đồ Ngài, với quyền phép của Đức Thánh Linh cặp theo). Chính đây là luận đề xuyên suốt của “Power Evangelism”⁸ (“Truyền Giáo Quyền Năng”) của John Wimber mà ngày nay đã trở thành tư tưởng truyền giáo chiến lược của nhiều phong trào “long trời, lở đất” rất đáng cho chúng ta cần thận tìm hiểu, nhận xét, và phân biệt (Sv. 1Tê. 5:22; Ma. 7:13-14; 1Vua. 19:1-2; 2Cô. 11:14).

Mặc dầu chúng ta có phận sự giữ mình (2Ti. 2:23-26) nhưng phận sự giữ Đạo của chúng ta là một phận sự nghiêm túc được qui định bởi thẩm quyền Thiên Thượng (Giu. 1:3b, 22-23; Tít 2:1; 2Ti. 2:15). Vì vậy, chúng ta không được phép làm ngơ một sự thật là tại trung tâm của sự giảng dạy của John Wimber nổi lên một sự khác biệt đối với các lẽ thật Cơ Đốc căn bản. Nói một cách vắn tắt, sự giảng dạy của Wimber làm tổn hại đến các chủ đề giáo lý Kinh Thánh quan trọng như sự khai thị và sự thần cảm Thiên Thượng, sự tể trị Thiên Thượng tối cao, vai trò và chức năng thật sự của hoạt động chứng đạo Cơ Đốc,... John Wimber thật sự là một nhà cải cách, nhưng điều đó không bảo đảm rằng Wimber là một nhà cải cách thực sự. Các nhà cải cách thực sự tạo ra các chuyển biến tích cực đích thực (Vd., John Wesley, Martin Luther, John Calvin,...) nhưng các nhà ngụ ý cải cách, giả giáo sư phải được xem là sự thách thức để hoàn thiện nỗ lực biện giáo của Hội Thánh. John Wimber công khai đòi hỏi Hội Thánh phải từ bỏ lập trường truyền thống về chiến lược truyền giáo

8 “Power Evangelism” (Truyền Giáo Quyền Năng) là tên của một tác phẩm của John Wimber, một nhà lãnh đạo phong trào Ân Túc nổi tiếng. Ngày nay, “Truyền Giáo Quyền Năng” đã vượt ra ngoài phạm trù đầu đề sách để trở thành tên gọi của phong trào hướng ứng tư tưởng của sách ấy, và chiến lược truyền giáo được sách ấy đề xướng. Thật ra, tên gọi “Power Evangelism” được mượn từ sự giảng dạy của Lonnie Frisbee, một diễn giả của phong trào “Hippie” là người đã để lại ảnh hưởng lớn trên Jonathan Land, Marc Dupont, Jill Austin cùng với nhiều người khác.

(“Truyền Giáo Theo Chương Trình”) để theo chiến lược “Truyền Giáo Quyền Năng”. Người ta có thể khâm phục sự nhiệt tình và liêu lĩnh của Wimber trong việc theo đuổi “sứ mệnh” của mình, nhưng những điều phi, phản Kinh Thánh trong sự giảng dạy của John Wimber là rành rành, và các giá trị Kinh Thánh chân chính bị xâm hại một cách nguy hiểm và nghiêm trọng khiến cho mọi Cơ Đốc Nhân chân chính không thể nào giữ thái độ làm ngơ, hoặc thỏa hiệp, hoặc đầu hàng được! Thái độ chân chính của mọi Cơ Đốc Nhân chân chính là phải chấp nhận giáo lý Kinh Thánh chân chính không thể khước từ được, đồng thời cũng phải khước từ mọi giáo lý phi, phản Kinh Thánh không thể chấp nhận được.

“³Hỡi kẻ rất yêu dấu, vì tôi đã ân cần viết cho anh em về sự cứu rỗi chung của chúng ta, tôi tưởng phải làm điều đó, để khuyên anh em vì đạo mà tranh chiến, là đạo đã truyền cho các thánh một lần đủ rồi. ⁴Vì có mấy kẻ kia lên vào trong vòng chúng ta, là những kẻ bị định đoán phạt từ lâu rồi, kẻ chẳng tin kính đối ơn Đức Chúa Trời chúng ta ra việc tà ác, chối Đấng Chủ Tể và Chúa Có Một của chúng ta, là Đức Chúa Jêsus Christ... ²²Hãy trách phạt những kẻ này, là kẻ trù trừ, ²³hãy cứu vớt những kẻ kia, rút họ ra khỏi lửa; còn đối với kẻ khác, hãy có lòng thương lẫn với sợ, ghét cả đến cái áo bị xác thịt làm ô uế” (Giu. 1:3-4, 22-23)

Rev. DOAN NHAT TAN Ph.D.
(Personal Coach)
(84) 091 858 2332

“To Serve Those Who Serve The Church In Vietnam”

